

DAAROM SLAAPT JEZUS IN DE STORM

preek bij Marcus 4:35-41 ds Jan T van der Wolf

In de dienst van vorige week had Els een prachtige vraag. Wie zie je voor je als je aan Jezus denkt? Welk plaatje verschijnt er in je hoofd? Er werden mooie dingen

gezegd. Vandaag zien we een heel bijzonder beeld van Jezus. Ik heb het de hele week voor me gezien: Jezus, die slaapt in de storm. Markus vertelt gedetailleerd dat Jezus op de achterplecht van het schip ligt te slapen met zijn hoofd op een kussen. (de afbeelding klopt dus niet helemaal) Jezus, die slaapt in de storm. Wat roept dit beeld bij je

op? Dat kan van alles zijn. Word je boos of word je er juist rustig van? Of roept het ergernis bij je op en neem je er aanstoot aan? Hoe is dat voor jou?

Het is een drukke dag geweest Er zijn zoveel mensen gekomen om naar het onderwijs van Jezus te luisteren dat hij in een bootje moet gaan staan om de menigte vanaf het water toe te spreken. Nu is het avond geworden. 'Laten we oversteken naar de overkant', zegt Jezus. Hij neemt het initiatief voor deze oversteek. Als je Jezus volgt moet je geregeld de oversteek maken in je leven. Om aan de overkant te komen moet je het vaste land verlaten en de onzek'ere zee over. Dan steekt er een storm op, een hevige storm. Zo erg dat het schip vol loopt. Dat kan je gebeuren als met Jezus het schip in gaat. Dit verhaal is in eerste instantie geschreven voor de Christenen in Rome. Het bootje van de kerk komt in de storm van vervolging terecht. Doet Jezus dan niks?, is hun vraag. Het is gaan stormen Het kan flink spoken op het meer van Galilea. Dat heeft met de ligging te maken. Het is omgeven door hoge bergen, uitlopers van de

Hermon. Zelf ligt het water 200 meter onder de zeespiegel. Door de hitte en het hoogteverschil ontstaan grote luchtdrukverschillen. Er kunnen dan enorme valwinden ontstaan. Ze gaan, even plotseling als ze gekomen zijn. Zo zit de schepping in elkaar. De aarde beeft en komt weer tot rust. Dat zit in de schepping ingebakken. Zo gaat het ook in ons leven. Er is een tijd om te huilen, er is een tijd om te lachen. Dat is gegeven met het leven. Stormen komen en stormen gaan.

Soms stormt het in je leven. Dan gebeurt van alles tegelijk. Het is teveel ... Je voelt de grond onder je bezwijken. Maar de storm kan ook opsteken als het stil wordt. Als er leegte is gekomen. De leegte van een verbroken relatie of van een burn-out. Ik zie onze scriba uit Veenwouden in Friesland, waar we predikant waren, voor me. Zijn vrouw overleed plotseling. Ik sprak hem een dag na de begrafenis. 'Ik zat vanmorgen te ontbijten – alleen - en ik raakte in paniek. De toekomst was voor mij een gapend gat. Ik heb mijn handen gevouwen en langzamerhand werd ik rustiger' De storm ging liggen.

Bijna ieder van ons heeft weleens de vraag gekregen: hoe kun je nu in God geloven terwijl er zoveel ellende en verdriet is? Nu hangt het er nogal vanaf wat de lading is van deze vraag. Soms word je die als een kluiif toegegooid met de bedoeling dat je je tanden erop stuk bijt. Een discussie is dan vaak niet zinnig. Het kan ook zijn dat die vraag gesteld wordt uit een ervaring van lijden. Dan zit er pijn in, maar wellicht ook verlangen. Dat vraagt geen argumentatie, maar nabijheid. Meeleven, een arm om iemand heen. Misschien is het gepast om te zeggen: 'Wat ontzettend, ik heb er geen woorden voor, maar ik zal voor je bidden ...' Er is veel verdriet in het klein en groot. En de vraag 'hoe kan er een God van liefde zijn in al dat lijden?' is logisch. Maar je kunt het ook kunnen omkeren. Dan kom ik toch met een argument. Hoe kun je al dat lijden verduren als er te midden van dat alles geen God is die in liefde naar je omziet? Al dat lijden zonder een God van liefde, waar blijven we dan? Je kunt God wel de bons geven, maar daarmee wordt niets gered, zoals een collega zei. Het is wellicht even een opluchting, want je kunt je

boosheid kwijt in die bons. Je geeft God eraan en hebt die vragen dan niet meer. Maar wat overblijft is een leven met nog steeds alle ellende en lijden. Wat is dan een betere optie? Lijden met God of lijden zonder God?

Daar ligt Jezus nog steeds te slapen in de storm. 'Meester, kan het u niet schelen dat wij vergaan', roepen zijn leerlingen. Ik hoor er ergernis in. Zij duiden zijn slaap als onverschilligheid. Dat doet wellicht het meeste pijn. Als je het idee hebt dat iemand het koud laat hoe het jou vergaat. 'Heer, raakt het u niet dat ik verga'. Het zou ook jouw uitroep kunnen zijn. Wat veronderstelling in deze uitroep ook is er gaat wel iets gebeuren. Het heeft zin om te roepen, om de Heer wakker te maken. Want Jezus staat op! en bestraft de wind en de zee. 'Zwijg, wees stil' Tijdens de oversteek valt Jezus in slaap. Hij wordt opgewekt, hij staat op en verslaat de doodskrachten. Een Paasverhaal! Onze Tom was een jaar of drie. Hij zit bij Els achterop de fiets. Het waait enorm hard. En Tom maar roepen: 'Wind, stil!' 'Wind, stil!' Vaak hadden we het boekje van de storm op het meer -met de platen van Kees de Kort - aan hem voorgelezen. De wind ging liggen, een dag later. 'Zwijg, wees stil' Dezelfde woorden gebruikt Jezus als hij in de synagoge van Kapernaüm bij een bezeten man een demon uitdrijft. (Marcus 1:25) Uiteindelijk is de Opgestane Heer alle demonische en destructieve krachten de baas. Want de zee is in de beeldtaal van de Bijbel de plek van de chaos en de vernietiging, de plaats waar de oermonsters te keer kunnen gaan. Psalm 74 zingt: 'U hebt door uw kracht de zee gespleten en de koppen van de monsters op het water verpletterd' (Ps 74:13) Uiteindelijk- ik zeg uitdrukkelijk uiteindelijk – staat Hij erboven. Een kind zei vorige week toen Els vroeg welk beeld heb je van Jezus: Een man met lange haren en een witte mantel die op de zee staat. Hij staat erboven. Kun je daarop vertrouwen? Want dat spreekt niet vanzelf. Het vraagt een sprong.

De wind gaat liggen. En het water wordt zo vlak als een spiegel. Er geschiedt een grote stilte, staat er letterlijk. Stilte na de storm, dus. Het lijkt wel of de slapende Jezus en de wakkere Jezus twee verschillende personen zijn. De onverschillige en degene die ingrijpt. 'Waarom waren

jullie zo bang? Hoe kun je zo weinig vertrouwen hebben?’ zegt Jezus. Het klinkt als een verwijt, en dat is het misschien wel ook. In ieder geval zit er een appel in om te vertrouwen. Jezus slaapt in de storm. Dit beeld intrigeert mij enorm. Wat is dit voor een slaap? Het kan de slaap van de ontkenning zijn, je ogen sluiten voor ellende. Dekbed over je heen totdat het over is. Het kan ook de slaap van de overgave zijn. Je kunt je eraan storen omdat je denkt ‘hij doet niks’. Je kunt ook verder kijken. Je kunt bang zijn omdat Jezus slaapt. Je kunt ook juist niet bang zijn omdat Jezus slaapt. Want als Jezus slaapt, dan is dat een slaap van vertrouwen. Er zit overgave in, zoals een kind te midden van alle drukte kan slapen. Als ze het eens zo hadden bekeken. Als Jezus tijdens de storm de slaap van vertrouwen slaapt, dan komt het goed, dan kan ik ook slapen. Slappend voedt hij mijn vertrouwen.

Een paar weken terug was er in de Oase kliederkerk. Oud en jong komen samen rond een Bijbelverhaal. Er zijn creatieve verwerkingen, het verhaal wordt verteld en er wordt samen gegeten. Een nieuwe vorm van kerk-zijn voor ouders en kinderen, maar ook voor grootouders en kleinkinderen. Als kerk moeten we nog veel op dat laatste inzetten. Dit terzijde. Tijdens die kliederkerk gaat het ook over dit verhaal. Van stoelen is er in de kerkzaal een boot gemaakt. De kinderen moeten hozen. Ook kunnen ze kussenslopen versieren als creatieve verwerking. Er staat immers dat Jezus sliep op achterplecht met zijn hoofd op een kussen. Heel diepzinnig, want het is het kussen van vertrouwen, waarop jij je hoofd ten ruste kan leggen. Hoe zou jij het versieren? Of welke woorden zou jij daarop zetten?

Soms vragen we ons af: waar is God toch? Ik merk niets, ik sta er alleen voor. Christus is er wel, maar Hij slaapt. Christus is bij ons in de storm als een bron van vertrouwen. Dit verhaal gaat over angst en vertrouwen. In

de Bijbel is geloven vaak hetzelfde als vertrouwen. Geloven is in de kern: je vertrouwen op God stellen. Zo gezien is het tegengestelde van geloof niet ongeloof, maar angst. Tussen die twee polen speelt heel ons leven af. Als de angst groot is, is het vertrouwen laag. En andersom. Het lijkt wel op communicerende vaten. Misschien wordt alles wat we denken en doen wel geboren uit één van die twee bronnen, of een mengsel daarvan. Nu is er op zich niks mis met angst. Het zorgt dat we uitkijken bij het oversteken. Deze angst beschermt ons, maar het kan ons ook verlammen. Kun je je dan richten op de slapende Jezus? Kun je die vrees veranderen in een andere vrees. De vreze des Heren, klassiek gezegd. Dat is het vertrouwensvolle ontzag voor God, die boven alle oermachten staat. Bij de leerlingen gebeurt dat ook. Als zee tot stilte is gekomen. vrezden ze, met grote vreze. 'Wie is Hij toch dat én de wind én de zee hem gehoorzamen!' Het is een uitroep van ontzag.

Eens komt er een moment dat een dokter niets meer voor ons kan doen. Als we aan de rand van ons aardse bestaan zijn aangekomen. Als de doodsslaap op ons wacht. Dan komt het, zoals in het hele leven, erop aan: kun je dan vertrouwen vinden tegenover de angst? Waar zit dan je ankerpunt? Je kunt je in de storm naast Christus te slapen leggen. op het kussen van het vertrouwen. om veilig de oversteek te maken. Wat zou je op die kussensloop willen zetten? Ik heb een variant bedacht op een liedje van Guus Meeuwis. 'Geef mij nu je angst, ik geef er vertrouwen voor terug'. Jezus zou het gezegd kunnen hebben. Amen